

SEZER ORTADAĞ

FISTIK gibi HAYAT

ÇİZER:
SERDAR TURALI

OYUNCAK TARLASI

Kuzey, başucundaki çalar saatin sesiy-
le gözlerini araladı. **“YİNE ALARMI
KAPATMAYI UNUTMUŞUM.”** diye mır-
ıldanarak saati susturdu. Normalde hafta sonla-
rı gönlünce uyur, annesi kahvaltıya çağırana dek
yataktan çıkmazdı. Tatlı uykusuna geri dönme
umuduyla yorganı başına kadar çekti. Sağa döndü,
sola döndü; yatağın içinde bir o yana bir bu yana
debelendi. Ama nafile, uyku ondan köşe bucak
kaçıyordu. Gözlerini her kapattığında, dışarıda
uğuldayan ve ağaç dallarını hışırdatan rüzgârın sesi
kulağına doluyordu. Sonunda pes edip **“En iyisi
kalkmak.”** diye düşündü. Üzerindeki balık desenli

yorganı kenara itip yatağında doğruldu. Ardından komodinin üzerindeki kırmızı çerçeveli gözlüğünü bulup yüzüne yerleştirdi. Ancak ilk adımıyla birlikte evde keskin bir çığlık yankılandı:

- AAHHHH!

Kuzey'in feryadıyla irkilen anne ve babası, so-luğu oğullarının odasında aldı. Duydukları bu acı dolu çığlığa bakılırsa, durum epey ciddi olmalıydı. Annesi endişeli gözlerle oğluna eğilip sordu:

- Ne oldu oğlum, iyi misin?

Kuzey, acıyla yüzünü buruşturup sağ ayağını ovuştururken cevap verdi:

- Önemli bir şey yok anne. Yanlışlıkla dinozo-rumun üstüne bastım, birazdan geçer.

Babası, **“Buz iyi gelir.”** diyerek şişmemesi için mutfaktan getirdiği küçük buz küpünü acı-yan yere dikkatlice bastırdılar. Babası şefkatle konuştu:

- Şu odana bir baksana, oğlum. Adım atacak yer kalmamış. Her köşe oyuncak, her yer eşya

dolu. İnsanın bir şeye takılıp düşmemesi mucize. Burası resmen oyuncak tarlasına dönmüş.

Kuzey etrafına bakındı. Gerçekten de oyuncaklar her yeri âdeta istila etmişti. Üst üste yığılmış peluş hayvanlar gökdelen gibi yükseliyor, raflara dizili arabalar dev bir otoparkı andırıyordu. Masanın üzerinden dökülen boya kalemleri halıya gökkuşağı gibi saçılmıştı. Legolar, peluşlar, oyun kutuları... Kısacası her şey iç içe geçmiş, karmakarışıktı.

Dağınıklıktan kıyafetleri de nasibini almış, sandalyenin üzerine yığılmıştı. Elbise dolabının bir çekmecesini, teki kaybolmuş çoraplara ayırmıştı. Hatta bu özel çekmeceye kendince bir isim bile takmıştı: **“Tek Kalmış Çoraplar Krallığı”**.

Annesi oyuncak yığınına göstererek iç çekti.

- Oyuncaklarının çoğunun yüzüne bile bakmıyorsun artık. Atsan atılmaz, satsan satılmaz.

- Doğru, bu duruma artık bir çözüm bulmamızın vakti geldi, dedi babası hemen ardından.

Kuzey, anne ve babasının konuşmalarını mahcup bir şekilde dinledikten sonra başını salladı.

- Haklısınız... Kahvaltıdan sonra ilk işim odamı toplamak olacak.

Aslında bu dağınıklığın tek sorumlusu Kuzey sayılmazdı; oyuncakların çoğu onun kendi isteğiyle alınmamıştı. Dedeleri, teyzeleri, amcaları, dayıları... Eve gelen her misafir, elinde bir oyuncakla kapıyı çalmıştı. Zamanla oyuncakların sayısı o kadar artmıştı ki evde adım atacak yer kalmamıştı. Bu oyuncak dağı içinde Kuzey'in gerçekten isteyerek aldığı oyuncaklar ise bir elin parmağını geçmiyordu. Başlarda odasını düzenli tutmaya çalışsa da bu oyuncak seli karşısında zamanla pes etmişti.

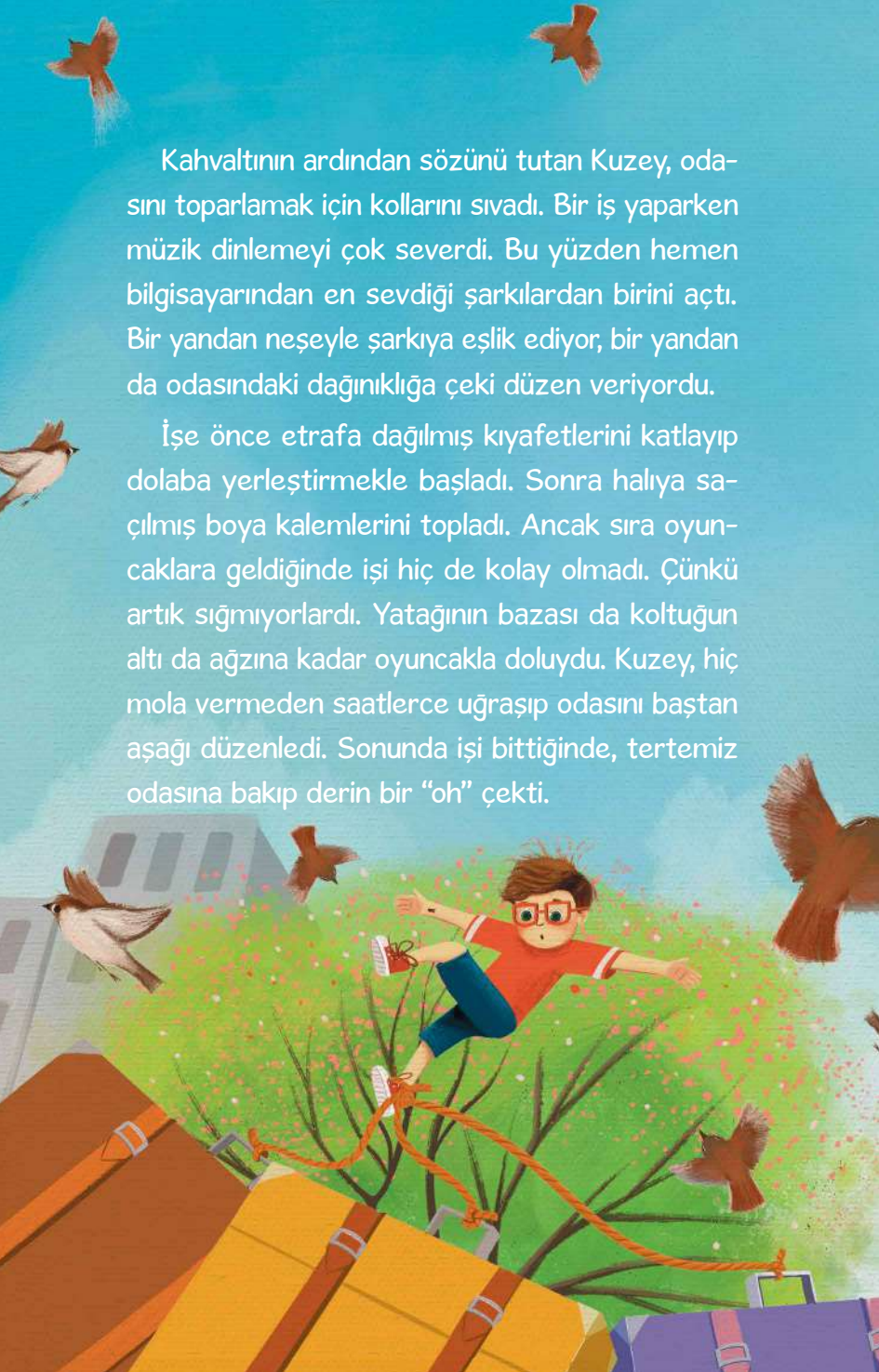
Kuzey hep meraklı bir çocuktur. Aklına takılan konuları hemen araştırır, kitaplarda rastladığı şaşırtıcı bilgilerin üzerinde günlerce kafa yorardı. Ve öğrendiklerini arkadaşlarıyla paylaşana kadar da içi içine sığmazdı. Aynı zamanda iyi bir dinleyiciydi; kimsenin sözünü kesmez, sabırla karşısındakinin bitirmesini bekler, ancak ondan sonra kendi fikirlerini kibarca paylaşırdı. En önemli özelliği ise kararlı olmasıydı; bir şeye karar verdi mi asla vazgeçmez, bütün gücüyle hedefinin peşinden giderdi.

Kahvaltının ardından sözünü tutan Kuzey, odasını toparlamak için kollarını sıvadı. Bir iş yaparken müzik dinlemeyi çok severdi. Bu yüzden hemen bilgisayarından en sevdiği şarkılardan birini açtı. Bir yandan neşeyle şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da odasındaki dağınıklığa çeki düzen veriyordu.

İşe önce etrafa dağılmış kıyafetlerini katlayıp dolaba yerleştirmekle başladı. Sonra halıya saçılmış boya kalemlerini topladı. Ancak sıra oyuncaklara geldiğinde işi hiç de kolay olmadı. Çünkü artık sığmıyorlardı. Yatağının bazası da koltuğun altı da ağzına kadar oyuncakla doluydu. Kuzey, hiç mola vermeden saatlerce uğraşıp odasını baştan aşağı düzenledi. Sonunda işi bittiginde, tertemiz odasına bakıp derin bir “oh” çekti.

- Oh be! Oda sonunda fıstık gibi oldu.

İşi bitince bahçeye çıkıp kiraz ağacının gölgesine oturdu. Gözü, sağ kolunun iç tarafındaki balık şeklindeki doğum lekesine takıldı. Ne zaman önemli bir karar vermesi gerekse, içgüdüsel olarak hep böyle yapardı. O küçük balık lekesi ona engin okyanusları, okyanuslar da büyük hayalleri hatırlatırdı. Başını kaldırdığında binaların arasından cıvıdayarak süzülen serçelere daldı. "Nasıl da özgürce uçuyorlar..." diye mırıldandı. "Hiç yükleri yok; istedikleri zaman istedikleri yere konup yuva yapabilirler. Ne bir bavulları var ne de taşıyacak başka bir eşyaları. Belki de gerçek özgürlük, fazlalıklarından kurtulmakla başlıyordur."

Aklı hâlâ evdeki fazla oyuncaklarındaydı. Annesinin sabah söylediklerini hatırladı. "Annem haklı galiba." dedi. "Ne yapacağım ben bu kadar oyuncacı? Atsan atılmaz, satsan..." Bir an durdu. Aklına parlak bir fikir gelmişti. Gözleri ışıldadı.

- **Buldum işte, buldum.**

Nasıl daha önce düşünemedim ki zben bunu, diye haykırdı. Doğru, atsan atılmaz. Ama satsan, satılır.

DOĞRU ZAMANLAMA

Kuzey eve döndüğünde, güneş ufka doğru ağır ağır çekiliyordu. Aklına gelen harika fikirden dolayı içi içine sığmıyor, bunu bir an önce ailesiyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Ancak bu parlak fikri anlatmak için doğru anı kollaması gerektiğini biliyordu.

Evlerinde bir yemek sonrası geleneği vardı: Herkes kitabını kapar, salonun bir köşesine çekilirdi. Babası Barış Bey, her zamanki gibi polisiye romanın sayfalarına dalmıştı. Annesi Derya Hanım ise yaşanmış bir hayat hikâyesine gömülmüştü. Kuzey, öğretmenin hediye ettiği macera romanının sayfalarında kaybolmuş gibi görünse de aklı

fikri anlatacağı şeyde olduğu için gözü sürekli an-
ne ve babasının üzerindeydi.

Bir süre odayı çevrilen sayfaların hışırtısı dol-
durdu. Derken odaya taze demlenmiş çay kokusu
yayıldı; kitaplar yavaşça kapandı ve tatlı bir sohbet
başladı. Kuzey, beklediği anın geldiğini hissetti.
Derin bir nefes aldı. Gözlerindeki heyecan pırıltı-
sıyla söze girdi:

- **Size bir haberim var.** Oyuncaklarımla
ilgili aklıma müthiş bir fikir geldi. Aslında annemin
sayesinde de diyebiliriz.

Annesi kaşlarını kaldırıp merakla gülümsedi:

- Benim sayemde mi? Bak, şimdi merak
ettim.

Kuzey fikrini tane tane açıklamaya başladı:

- Hani sen dedin ya sabah: “Atsan atılmaz, sat-
san satılmaz.” diye. Düşündüm de zaten atmaya
niyetimiz yok.

- Yani?

- Yani anne, atsan atılmaz ama satsan satılır.

Kuzey'in bu hazırcevaplığı anne ve babasını güldürdü. Babası gülümseyerek sordu:

- İyi de nasıl satmayı düşünüyorsun bakalım? Kuzey'in cevabı çoktan hazırды:

- Onu da düşündüm. Oynamadığım oyuncakları pazara götürüp uygun fiyata satarım. Böylece hem harçlığım çıkar hem de başka çocuklar sevinir. Odamda boşuna duracaklarına, başkalarının neşesi olurlar. **Bence bu fıstık gibi bir fikir!**

Kuzey'in bu olgun cevabı karşısında anne ve babası bir an sessizce birbirine baktı. Annesinin gözleri hem şaşkınlık hem de gururla parlıyordu. Bu, basit bir oyuncak satma fikrinden daha fazlasıydı; bu, Kuzey'in ilk girişimcilik adımıydı.

- Harika bir fikir! Hatta gel, onları yakın köylerdeki pazarlara götürelim, dedi annesi. Hem yeni yerler görmüş oluruz hem de mis gibi köy havası hepimize iyi gelir.

- **Oleyyyyyy**, diye havalara zıpladı Kuzey. Yaşasın, pazarcı oluyorum.

Ertesi sabah, evde tatlı bir telaşla hazırlıklar başladı. Kuzey oynamadığı oyuncakları itinayla ayırdı. Sağlam hayvan figürlerini, arabaları ve bilyeleri "satılacaklar" yığınınına koydu. Kırık ya da eskimiş olanlarla vedalaşıp onları geri dönüşüm kutusuna attı.

Dedesinin üç yaşındayken hediye ettiği emektar direksiyonunu eline alınca aklına birkaç yıl önceki o konuşma geldi. Amcası oyuncağı görüp "Vay canına Kuzey, bu direksiyon harikaymış! Vitesi bile var. Bayıldım buna. Benim olabilir mi?"

diye sorması üzerine Kuzey, tek kaşını kaldırıp ciddi bir tavırla cevap vermişti:

- **Hayır olmaz.** O direksiyon, ben baba olana kadar benimle kalacak. Sonra da onu kendi çocuğuma hediye edeceğim.

Anısını hatırlayınca direksiyonu dolabın en üst rafına kaldırdı ve içine tuhaf bir huzur doldu. Anladı ki bazı oyuncaklar sadece eşya değil, aynı zamanda birer hatıraydı. Bu yüzden, içinde anıları birikmiş olan oyuncaklarını satmaya hiç niyeti yoktu.

Bu değerli oyuncaklardan biri de annesinin hediye ettiği o minik, kurmalı fareydi. Kuzey ona, çıkardığı sestten dolayı **“Çıtçıt”** adını takmıştı. Ne zaman karnındaki anahtar çevrilse, kuyruğunu sallayarak küçük daireler çizer, “çıt çıt” diye sesler çıkarırdı. **Piknikte, tatilde, gezide... Çıtçıt, nereye giderse gitsin Kuzey’in yanından ayrılmazdı.**

Çıtçıt’a bakınca onunla yaşadığı komik bir anıyı hatırladı. Birkaç yıl önce, bir otobüs yolculuğunda Çıtçıt’la oynamaya başlamıştı. Koltukta hareket eden Çıtçıt’ı gerçek fare sanan yaşlı bir teyze,

“İmdat, fare var! Durdurun otobüsü!” diye bağırınca ortalık bir anda

karışmıştı. Neyse ki Kuzey duruma hemen müdahale etmiş, “Panik yapmayın lütfen, o sadece bir oyuncak.” deyince otobüstekiler rahat bir nefes almıştı. Bu anıyı gülümseyerek hatırlarken Çıtcıt’ı pazar için hazırladığı kutuya dikkatlice yerleştirdi.

Ama onu satmak için değil, yol arkadaşlığı yapsın diye yanına

alıyordu. Çıtcıt’ı kimseye vermeye niyeti yoktu.

Tam o sırada dudaklarından tanıdık bir melodi

dökülüverdi: Babasıyla

birlikte, bilinen bir çocuk

şarkısını değiştirerek Çıtcıt

için uydurdıkları o neşeli şarkı.

- Bak evladım buna fare derler,

Fareler bizi çok severler.

Tüylü müylü, yaramazdır ama,

Peynirin iyisini onlar yerler.

